

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

«Ετσι, έληξε ή δραματική φάσις αυτού του έπεισοδίου. Τι εί-
χε συμβή όμως;

Το παιδάκι έκεινο, δέκα ώς δώδεκα χρόνων, καθώς φαίνονταν—τολμηρής βίωσις κι' έξυπνης φυσιογνωμίας—ήταν ο υιός του μαρκησιού Τσέλι-Κάλιτις. Καθαλλικόντας το μικρό του ά-
λογο, γυρίζε τη στιγμή έκεινη από κυνήγι, έχοντας μαζί του και το γυμνασμένο γεράκι του.

Είχε ξεχάσει όμως να σκεπάση το κεφάλι του πουλιού με τη χρωματιστή κουκούλα, κι' όταν έκεινο είδε τον παπαγάλο, ά-
γρίψε κι' ώρμησε επάνω του!

Δέν ήταν και τόσο σπουδαίο, το έπεισόδιο. Περισσότερο ά-
είζε ο φόθος, παρά το κακό πούγινε. «Όστόσο, ή δεσποινίς Ά-
μελέν άνήσχη, φώναζε να καλέσουν έναν ιατρό, ό όποιος—
μέ καμιά μικρή έγχειρησι στο αιμόφυρτο κεφάλι του παπα-
γάλου—θά τον θέραιπε γρήγορα.

Ή Σουζέτ όμως, αδιάφορη γιά τις στοργικές φροντίδες της
Ίσαυρίνας προς το πουλί της, κτύπατε το σχεδόν νεανικό πρό-
σωπο του παιδιού έκεινου, με ζωηρό ένδιαφέρον.

Κατασαρά καστανά μαλλιά πλάσιαιναν το έξυπνο πρόσωπό
του. Το άτίθασο όθος του, τον έβριχνε σαν έναν μικρό άγριο
ήρσα. Στάθηκε όρθος στη σέλλα του άλόγου του, καθαλί-
κεψα τά κάγκελλα και πήδησε στο μπαλκονάκι με σθελατάδα
αδούνηστη. «Υστερα ύποκλήθηκε, θγάζοντας το κυνηγητικό
σκούφακι του—το στολισμένο μ' ένα φτερό φαισανού—κ' είπτε:

—Μήπως είσατε έπει, ή Γαλλίδες κυρίες;

—Εστρεψε ύστερα προς την Ίσαυρίνα κι' έξακολούθησε χωρίς
νά περιμένη άπάντησι:

—Μέ λένε Σουέν... Είμαι ο κόμης του Τσέλι-Κάλιτις. Δέν
φταίω έγώ, άν το πουλί μου θέλησε να φάη το δικό σου... Θέ-
λεις τρακόσους παπαγάλους, άν, ό δικός σου πεθάνει;... Θα σου
τους δώσω... Άν προτιμάς χρήματα, θά κλέψω άπ' το σουρ-
τάρι του πατέρα μου... Είνε πολύ πλούσιος αυτός!

Γέλασε και φέρεσε πάλι το σκούφακι του. Ή Σουζέτ τον
πλησίαζε χαμογελαστή, μά αυτός έκανε ένα άόριστο πήδημα
πρός τά πίσω. «Ήταν ένα ώμοφορο πάλληκαράκι, με το θέλημα
ελικρινές και με ύφος άγριαυτό κ' άτίθασο.

Γυρίζοντας τώρα είπτε στη Σουζέτ:

—Μήπως είναι και δικός σου, ό παπαγάλος αυτός;

—Ναί! του άποκρίθηκε έκείνη.

«Ο μικρός ζάρωδς τά φρούδια του με μισοδυσαρεστημένο—μι-
σοθυμώμένο ύφος:

—«Έχεις πολύ κακή άνατοοφή! είπτε. Είμαι υιός πρίγκηπος...
Πρέπει να λές: «Ναί, ύψηλότατε!»

—Ε, ναί, ύψηλότατε! Έκανε ή Σουζέτ ξεσπώντας σε γέλια.

Πόσο διασκεδάσε τώρα ή φλουμινέ κυρία ντε Νορβαζύ, με
την άγριαστη άφέλεια του μικρού!

Κι' αυτός έξακολούθησε μ' ένα ύφος έμψιθιας, το όποιο έ-
δινε καμική έκφρασι στο χαριτόβροτο πρόσωπό του:

—Τότε, άφοδ ό παπαγάλος είναι και δικός σου, το πράνμα δι-
ασέρει... Γιατί εσύ είσαι ώμοφορ... Πόσων χρόνων είσαι;... Είσαι παντρεμένη;... Ποδ είναι ό άνδρας σου;... Έγώ μένω με
τον πατέρα μου έκει άντίκρυ, στη «Χελιδονοσφωλιά».

Σήμερα το πρωί ήσαν κατί δικαστικοί κλητήρες,
όπως άκουσα... Θέλησαν να κολλήσουν ένα νασάι
στην πόστα... Μά ό πατέρα μου, τους γκρέμισε
στο ναντάκι πουδ είναι δόνουια στον πύονο... Έκεί-
νοι ύστερα έβυθαν κουτασάνοντας... Δέν θα ξενα-
γυρίσουν νούηγοσα, γιατί είναι δειλό... Κι' άν θα
γυρίσουν, θά καλοπεσάσουν πάλι, όπως σήμερα...
«Ετσι άκουσα τον πατέρα μου να φωνάζη... Τους έ-
γινε σπινέιν, λέει, μιά λυκοπαγίδα στο κάτω μέρος
της σκάλας... Κι' άν εναπόθουν, άπ πισταούν, θά
πουδν, θά φωνάζουν κι' έμεεσι ό άλλοι να γελούμε!
«Ο μπαμπάς γνώριζε μιά κυρία στον Παρίσι, ή όποια

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

τραγουδούσε στην «Όπερα... Έσύ είσαι πολύ ώμοφορ, ένδ
έκεινη δέν ήταν... Δέν ήταν σαν και σένα ώμοφορ!... Άν ό
παπαγάλος είναι και δικός σου, το πράγμα αλλάζει... Γ' αυ-
τό, περιμενε!... Περιμενε μιά στιγμή, σού λέω!

Κι' ό μικρός, με σθελατώση χαριτωμένου κατακισιού, δρασκέ-
λιε τά κάγκελλα του ζυλινου μπαλκονιού, ένδ το γεράκι του
έξακολουθούσε να στέκεται γαντζωμένο στον δεξιό του ώμο με
στοική άπάθεια. Κάτω άπ' το μπαλκόνι ακριβώς και στο δρό-
μο, τον περιμενε ύπομορμητικά το μικρό του άλογο, το όποιο έν-
τωματέζυ χρεμέτιζε.

—Χπί!.. Χπί!.. Ξεφώνισε τώρα ό μικρός, πηδώντας στη σέλλα
του άλόγου του.

Ή Σουζέτ είδε το κεφάλι του μικρού να εξαφανίζεται πίσω
άπ' τά κάγκελλα του μπαλκονιού κι' έστρεψε προς τά κεί γιά
νά παρακολουθήση την τολμηρή σκηνη...

Μά καθαλλάρις κι' άλογο ήσαν μακριά, τώρα.

Ή Ίσαυρίνα έντωματέζυ, πηγαίνονόταν άνήσχη γιά την
τύχη του κατασπαδηνέμου κι' αιμόφυρτου παπαγάλου της. Ή
Σουζέτ όμως αδιαφορούσε. Σκεπτόταν διαρκώς το συμμαθητι-
κό πριγκηπόπουλο, το όποιο ήταν τόσο ζωηρό και χαριτωμένο,
και το όποιο μιλούσε με φωνή άδύνατη μά και τόσο έπιθλητική.

Σέ λίγο, άκούσθηκε πάλι καλπαμένος γρήγορος άλόγου. Ή-
ταν ό μικρός που ξεαναρχόταν. Με την ίδια όπως και πριν άκρο-
βατική έπιδεξιότητά του, στάθηκε κάτω άπ' το μπαλκόνι, ανα-
πήδησε όρθιος στη σέλλα του άλόγου του και δρασκέλιε τά
κάγκελλα.

Τώρα κρατούσε ένα μπουκέτο, καυωμένο από λουλούδια κ'
άπο πρασινάδα. Μη δίνοντας καθόλου προσοχή στην παρούσα
της Ίσαυρίνας, θάβισε κατευθείαν στη Σουζέτ. Της πρόσφερε το
μπουκέτο, με κίνησι έπιθλητική του μικρού χεριού του και της
είπτε:

—«Ήρθα κιόλας!... Δέν πήγα όμως και πολύ μακριά... Τάκο-
φα γιά σένα, άπ' την άχη του γαντακιού του πύργου... Είνε
μυσαωτίδες και μενεξέδες... Στον τόπο μου, τά κοριτσιά πλέ-
κουν γιόλάντες με τά λουλούδια αυτά και τίς φοροούν στο κε-
φάλι τους όταν πάνε να γοεύουν... «Εσύ θέβαισα, δέν είναι ά-
νάγκη να τά πλέεις σε νιολάντα... Τάκοια γιά σένα, γιατί μι-
ρ'ζουν ώροσια... Μπορούσα να πάω και στον κήπο του πύργου
μας, γιά να σου πείσι ωραιότερα λουλούδια, μιά θ' άνοούσα πο-
λύ έτσι... Και θά νούιζε πής δέν θα γούισα... Ή φιλενάδα
σου, αυτή ή γνήσι μ' έννολεϊ!... Πώς κάνει έτσι, άβελπέ, μιά
ένα πουλί;... Άλλά εσύ είσαι πολύ χαριτωμένη... Καμιά ά-
σσηπ τούνα δέν έλνουν τά υαλλάια σου... Ένδ ή φιλενάδα σου
έπει άνοκέτις... Μόνο που είσαι πολύ νιολή... Μήπως ένεις
τίποτε στεγνώσιες;... Δέν μοδ είπτε καμιά, άν είσαι παντρωμέ-
νη ή όχι... Ίσως δέν είσαι... Καλότερα να μην είσαι παντρωμέ-
νη... Θά σ' άνασθί περισσότερο έτσι!

—Δέν κάθαστε, ύψηλότατε— τον δεικνύει έπιτέλιος ή Σουζέτ,
γαυιονελαστή, και με παιγνιδιάρικο ύφος συμπαθείας κ' είρω-
νείας μαζί.

Πάσα τη διασκεδία ή φλουριά αυτή του άφελους και τόσο χα-
ριτωμένου μικρού!

—«Όνι... «Όχι! άνοήθηκε ζωηρά αυτής. Ποέτι με έπιστο-
φια στον πύονο, γιατί είναι άσα σαντοφ έκει... Κι' όταν δέν
θούσκασα έκει, στην άορισμένη άσα ό πατέρας μου θούβουε...
Και τότε διατάσει τον ποδο σούλάνου του να με βένου με το
καυιαστικό... «Εναι σάει πολύ φίλο άς τίνας νι' αυτές τίς ά-
νοησιές μου... Άβουα τη ποσι κίσις, άτ φακάρα... Σοφί βί-
σις το λήγο μου... Θά πάμε μαζί περίπατο από βάνος... Άν
δέν έθασε, θά πέ πάρα μαζί μου με τ' άροι... Θά
σε άνακάνουν οι ύποσέτες μου νούθουε!

Γίνουε ύστερα προς την Ίσαυρίνα της έστρεψε έ-
να βλέμμα έσεινητικό, και έσπινε στη Σουζέτ:

—Δέν είναι δικός και πολύ άσσηνη, ή φιλενάδα
σου... Μόνο που κοντεύει να γεράση!... Άντιο
σαί!...

Κι' έστρεψε θιαστικά ποδς το κίνικελλο του μπαλ-
κονιού, έτρουαζάταν τίνας να πηδήσι από κεί πύ-
ονο στη σέλλα του άλόγου του, μά σταμάτησε από-
τομα και σάπτες:

—Άλλάσια πώς σε λένε;

—Μέ λέν Σουζέτ!

—Δέν είνε όμορφο, αυτό τ' όνομα!.. Θά σέ λέω στό έξής Λυδία... Είνε πιό όμορφο αυτό!.. Λυδία έλεγαν και τή μάμα... Δέν μιλάω καλά τά γαλλικά;... "Ε, αυτό σ'ομφάνει, γιατί ή μητέρα μου ήταν Ρωσίδα;... "Ήταν Ρωσίδα πριγκήπισσα, και μ' έφασε να μιλά μαζί της τά γαλλικά... Φεύγω τώρα, γιατί θά φάω έξילו άν άργήσω... Πόσων χρόνων είμαι, νομίζεις;... "Έντεκάμισυ χρόνια, μονάχα!... Μά γρήγορα θά μεγαλώσω... Θά γ'νής γυναικά μου τότε, άν θέλεις... Φεύγω όμως, γιά να μήν άργήσω!... "Άντιο σας,...

Κι' εξαφανίστηκε άμέσως, ό διασκεδαστικώτατος μικρός Σουζέν. Τό ποδοβολητό του άλόγου του άκούγόταν μακριά, τώρα. Τό σουρούπο έρχόταν μαζί με τή αιγυλιά τής μισοκοιμισμένης πειά φύσεως. "Η Σουζέτ, άκουμπισμένη στό μπαλκόνι, είδε τό παιδάκι να περνά τό ποτάμι με τή μεγάλη θέρκα. "Ο λεμθούχος είχε ύποκλιθή μπρός στόν μικρό, καθώς έκείνος έμπαινε στη σχεδία εξακολουθώντας να θρίσκειται καθάλλα άκόμη στό άλογάκι του.

Τόν είδε κατόπιν ή Σουζέτ νά άνεβαίνει τήν άντικρινή άνηφορία. Σέ μία στιγμή στάθηκε. Μήπως άραγε κούταξε πρós τό φωτισμένο μπαλκόνι;... Φάνηκε τότε τής Σουζέτ, ότι άνέμιζε τό σκουφάκι του σάν να τή χαιρετούσε.

Κατόπιν, ό μικρός καθάλλαρής χάθηκε μέσα στό πρασιόμαυρο φόντο τής γλάσας.

"Έκείνο τό θράδι, και παρ' όλα τά άνυπόφορα «κλαψιαίσια» τα τής "Ισαυρίας ή έποία βηγούσε τόν άξιολύπητο παπαγάλο τής "Σουζέτ κοιμήθηκε πολύ πιό ήρεμα από κάθε άλλη θρωαδιά. Δέν είδε σκληρά όνειρα, όπως άλλοτε. Κι' έλα αυτά, χάρις στό παιδάκι έκείνο, τό όποιο τόσο πολύ τή διασκεδάσε.

Τήν έπομένη, και λίγο ύστερα άπ' τή χαραυγή, κι' ενώ άκόμη ή Σουζέτ κοιμόταν, γέλια και κρότοι κουδουνιών άντήχησαν.

"Ο θρόμβος αυτός, τήν έζήτησε άπότομα. Κάτω, άκόμη εξακολουθώντας τά γέλια, ή φωνές, και τά κουδουνίσματα.

—Μά τ' τρέχει, λοιπόν; άναρωτήθηκε ή Σουζέτ.

Και πετάγτηκε άπ' τό κρεβάτι της, τυλιγίτηκε σ' ένα «πεινούρα», κι' έτρεξε πρós τό παράθυρο. Παραμέρισε λυγάκι τήν κουρτίνα και κόλλησε τή μύτη της στην άκρη του τζαμιού...

Κάτι τό όμορφο, είδε, τότε: "Ένα μικρό άμάξι, άιαξάκι παιδιού ή νάνου, χρυσοστόλιτο και με θυροδούς κι' έμβλήματα πριγκηπτικά στις πλευρές του, στεκόταν κάτω άπ' τό παράθυρό της. Γιρλάντες από λουλούδια στόλιζαν τις ρόδες του. Στό έμπροσθιο καθισμά του, καθόντοσαν δυό σοβαροί άμαξηλάτες, άπ' τους όποιους ό πιό ήλιχοκιώμενος θά ήταν... μάλιστα δέκα γρόνων. Γύρω άπ' τό άμάξι, και καθάλλα στό άλογάκι τους, ήσαν τέσσερες μικροσκοπικοί «λακέδες», παιδάκια κι' αυτοί, με πρασινα σακκάκια και κοντά κόκκινα παντελόνια.

Και μέσα στό άνοιχτό άμαξάκι, μόνος του κι' θροθιος, θρισκόταν ό μικρός κόμης Σουζέν γνέ Τσεάκι-Κάλιτι. Φορούσε έλαύδινο κουστούμι και ζώνη από λεπτές άσταλινές πλάκες. "Ήταν θυμιαμένος. "Ύψωνε τό κεφάλι του πρós τό παράθυρο τής Σουζέτ, καί... βλαστημούσε σάν μεγάλος!

Στά τελευταία ξεφώνισε: —Μά θά ζυμνήση έπιτέλους ή δέν θά ζυμνήση αυτή;

"Ένα κυνηγητό κέρας κρεμιάταν άπ' τόν άμο του κι' έφτανε ως τά γονάτια του. Τό γούστουσε, τόβαλε στα γέλια του, τά ρόβια παγουλά μάγουλά του φούσκωσαν κι' ένα διαπεραστικό, θορυβοδέστατο έμβαστήριο άκούστηκε!

"Η κουμνίνη Σουζέν δέν ήμπορε να μήν ξεσπάση σ' άκράτη γέλια.

—Θέω μου, τί χαριτωμένο πού είνε αυτό τό παιδάκι! ψιθύρισε. Τά έξακολουθητικά τής γέλια άνατάραξαν τήν κουρτίνα κι' ό μικρός Σουζέν τήν είδε.

—Ε, θά σ'ήθε λαιπόν ή δχι; τής φώναξε από κάτω, με δλη τή δύναμη τής φωνής του.

"Η Σουζέτ μισόνοιξε τότε τό παράθυρό της και πρόβαλε έξω τό κεφάλι της. Δέν ήταν τόσο πολύ γλυμνή τώσα, όπως άλλοτε. Τό πρώινο θροσρό άεράκι παιχνιδιές άνάμεσα στό μαλλάκι της.

—Μά πού θέλετε να πάμε, ύψηλότατε; ρώτησε.

—Μή με λές τώρα ύψηλότατο... Αυτό ήταν όποχρεωτικό μονάχα γιά χθές, πού δέν είναμε γνωριστή άκόμα!

—Γνωριστώμαστε λοιπόν τώρα;

—Βέβαια!... Άφού με θέλίετε εδώ;... "Άφού έναπαθήνα;

"Η Σουζέτ διασκεδάσε άπερίγραπτα. Τού ξεαναφώνισε:

—Λαιπόν, κύριε... πού...

—Όυτε «κύριος» στέκει να με λές! διέκοψε ό Σουζέν. "Άφού είμαι γυιός πριγκηπος και θασιλέως άλλοτε, και θά θασιλέψω κ' έγώ όταν μεγαλώσω!

—Βασιλέυς!... "Ω, ώ!...

—Ναι, σοφ λέω... Θά γίνω κι' έγώ θασιλέυς!... Θά κατακτήσω τό χαμένο τώρα κράτος του πατέρα μου!... Θά όπλισω στρατιώτες...

—Μολυθβένους;

"Ο Σουζέν έμεινε θουθός, μπρός στη διακοπή αυτή τής Σουζέτ. "Εμεινε έκθαμβος. Και ξεφηνικά, άρχισε να κλαίη σάν να τόν χτύπησαν όδυνήρα!

"Η Σουζέτ κατάπληκτη άπ' τό άπροσδόκητο αυτό, έσκυψε περισσότερο έξω άπ' τό παράθυρό της και ρώτησε με ζωηρό ένδιαφέρον:

—Σας στενοχώρησα;

—Ναι... Πολύ!... Με πειράζει πολύ να είμαι μικρός! είπε με λυγμούς τό παιδάκι.

—Μή μοθ θυμώστε όμως, γιατί τό είπα γιά ν' άστειευτώ!... Δέν σκόπευα καθόλου να σας πειράξω!

—Τότε, κατέβα γρήγορα!... Τι κανείς τόσο άρα αυτού πάνω;

Είχαν στεγγώσει κιάλας τά δάκρυά του, καθώς ξεστομίζε αυτές τις φράσεις. Ξανασφύριξε παιχνιδιάρικα και κάι δαιμονιομιαμένα με τό κυνηγητό του κέρας. Κι' ενώ ή Σουζέτ ξεσπούσε πάλι σέ γέλια, ό Σουζέν τής φώναξε:

—Ναι!... Γέλα!... Γέλα!... Γιά να γελάσση, σφύριξε πάλι...

... Γιατί είδα πού λυπήθηκες, μόλις λυπήθηκες έγώ!... Κατέβα όμως, γρήγορα... Θά σε πάρω στό άμάξι μου και θά πάμε στό δάσος... Πήρα μαζί μου παγινίδες γιά τά πουλιά, και δίχτυ γιά τά ψάσια... Θά δής, τί διασκεδαστικό πού είνε τό ψάρεμα και τό κυνήγι!... Κάνε γρήγορα!

"Αναπήκωσε τό κρούσι του πός τό μπαλκόνι κι' έβαλε τις δυό πλάτσες του νόρω άπ' τό στόμα σάν γωνί. Κ' ύστερα, τής είπε χαυπλόθωρα, όσο γρειάζόταν γιά ν' άκούστη ή φωνή του:

—Μπροστά στους ύποπéτες, θά με λές «ύψηλότατο». "Όταν θιώσε θά είνιστε μόνι. Θά με λές Σουζέν... "Έτσι με φωνάζει κ' ή υαυιά!

"Ήταν αυστηρός μαζί και τρυφερός.

Κι' ή Σουζέτ σκεπτόταν, πώσο εοχάριστο θά τής ήταν να είχε ένα άδελφό, πού νύμοιαζε κ' ή υαυιά!

—Τό παιδάκι.

—Άλλα, τού είπε, δέν έχω καμιά διάθεση να κάνω περιπάτο με αυτό τό άιαξάκι!... Είνε τόσο μικρό, πού θά φαίνωμαι άστεία μέσα του!

—Ναι!... "Έχεις δίκαιο! πασα δένηκε ό Σουζέν σποσώτατος.

Είσαι πολύ πιό μεγάλη από μέναν, έσύ!... Κι' άφού δέν τό θέλεις τό άμάξι, θά τό διώξω!

"Απ'απε στή στιγμή τό μακροβύλο μαστίγιο, ένής άπ' τους άναξηλάτες. Και γυμνώνταν αναβάτα τής πλάτης τών λακέδων, τών άιαξηλάτων και τών άλλων, ξεφώνισε:

—Μπρός!... Δώστε του δρόμο τώρα!... Δέν σας χρειάζομαι άλλο!

"Ένεθίο εξαφανίστηκαν, τρέχοντας. Κι' ενώ ή Σουζέτ νελούσε θρωαδιά τής μισοθυμιαμένης μάλιστα με τόν έαυτο της, πού δέν ήμπορούσε να συγκρατησή τά γέλια της—ό Σουζέν τής είπε:

—"Έχεις δίκιο, είπα!... Είνε πού διασκεδαστικό, να πεποσάση κανένας πελάς από δάσος... Θά θγούμε μαζί!... Μά έλα, λοιπόν!... Γιατί άργεσε έτσι!

Λέν πασκαλόσος ό Σουζέν. Λιέτασσε κ' ή φωνή του ήταν έπιθλητική και μεταλλική πασ' όλη τήν άδυναμία της. "Η Σουζέτ διασκεδάζε με τόν μικρό αυτόν τύραννο της.

—"Έστο!... Δένομαι! τού είπε γαμονελασθή. Άλλα πρέπει να νηθώ ύψηλότατε!... Θάνη, πιστεύω, τήν καλωσύνη να με περιμένει γ'νο, ή ύψηλότρη σας!

—Μά υποσείτε, σοφ είπα, να με λές Σουζέν, τώσα!... Ξεφώνισε έπιτακτικά έκείνος. Λέν θά'πειε ότι είνασσε πειά μόνι!...

"Από πολλήν καηό δυστυχία είνε να γελάση ή στωγή Σουζέτ, όπως νελούσε έκείνο τό παιδί. "Ήταν παράδειση και ναισιτωμένη συνήθεια στή ή περιπέτεια της με τόν μικρόν, άτίθασον κι' όρσωνόν Σουζέν.

Και νησιόταν γρήγορα-γρήγορα, ενώ συγχρόνως χαμογελούσε άκόμα.

"Η "Ισαυρία μπήκε τή στιγμή αυτή στό δαμάτιο σοσαρή, όσο σοσάρως μπορεί να είνε κανένας πού δέν έχει συνηθίσει τόν έαυτο του σέ τέτοιο ύφος. Τά μάτια της ήσαν κοκκινωμένα κι'

—"Ήρθα κιάλας, τής είπε, δέν ήταν πολύ μακριά. "Έκορα γιά σένα αυτά τά λουλούδια.

Έδειξαν πώς είχε αγρυπνήσει τη νύχτα.

—Όποτε θα πάς περιπατο, με τόν κόμητα Τσέλοι-Κάλις; ε-
πε στη Σουζέτ με κωμικό ύφος επιπλήξεας.
—Ναι!... Τρίμαθες; άποκριθήκη η Σουζέτ, φορώντας τó κα-
πέλλο της τώρα.

—Μπορούσα νά μην τó μάθω, που άναστατώσε τόν κόσμο ó
δαιμονισμένος; Τί ούρλιαχτά ήσαν εκείνα, πρωί-πρωί, με τη
διαβολοαλίγιά του;

—Η Σουζέτ, παρά τή σοβαρότητα και τó αινιγματικά λυπη-
μένο ύφος τής εξαδέλφης της, δέν μπόρεσε πάλι νά συγκρατή-
ση τά γέλια.

—Μά είνε νά γελάς, είνε πειραγμένη ή Ίσαυρίνα.

—Τί θές νά κάνω; δέκομε ή Σουζέτ.

Καινούριο ούρλιαχτό τής κυνηγετικής σάλπιγγος φανέρωσε
στις δύο γυναίκες τή άτυπομονοσία του «ύψηλότητας» μικρού.

—Έλα μαζί μας! είνε θιαστικά ή Σουζέτ στην Ίσαυρίνα. Εί-
νε χαριτωμένο, τó συμπαθητικό αυτό όρφانوύλι... Κι' έχει ύ-
ώρας λιγακάδα έξω, άλλωστε!... Θά σ' όφελήσης ó περίπατος!

—Έγώ νά πάω περίπατο με έναν δολοφόνο;

—Ω, δολοφόνο!... Μην τά λές τόσο υπερβολικά, φιλάτη
μου...

Ναι... Ναι!... δέκομε με πείσμα ή άγαθή μεγαλοκοπέλ-
λα. Είνε δολοφόνος κι' αυτός και τó γεράκι του... Ό καυμένος
ó παπαγάλος μου είνε καλύτερα σήμερα, μά πέρασε πολύ ά-
σχημη νύχτα... "Εμεινα άπληνη, για νά τόν περιποιόμαι... Φεί-
νεται όμως, σαν γόχη κρυφόν πυρετό... Είμαι πολύ άσχημη,
άκομη... Και για όλα αυτά, φταίει αυτό τó μικρό παληόπαι-
δο, με τó δολοφονικό παληογε-
ράκι του!...

—Ω, μά είσαι κι' εσύ σωστή
απόλαυσις, εξαδελφούλα μου!
Έφώνισε ή Σουζέτ, γελώντας
άσυγκράτητα. Τά ίδια παιδικά
μικλά θέλονται στο κεφαλά-
κι και τών δυό σας; Καί τού
Σουζέτ και τού δικού σου!

Κι' άγκυλιάζοντας τρυφερά
τήν άπαρηγόρητη Ίσαυρίνα,
τή φίλησε στο μέτωπο με στορ-
γυή.

—Η δεσποινίς Άβελέν κατα-
γοητεύτηκε τόσο άπ' τó άγκά-
λιασμα και τó φιλί της Σουζέτ,
όσο κι' άπ' τήν άσυνήθιστη εύ-
θυμία της. Η χαρά της, που-
θλεπε τόσο χαρούμενη τή διαρ-
κώς μελαγχολική ως τότε έξα-
δέλφη της, παρά λίγο νά τήν
έκανε νά συγχωρήση τόν μικρό
κακούργο. Λιγάκι άκομη και
θά παραδεχόταν νά πάη περί-
πατο μαζί του; Μήπως δέν
χρωστούσε σ' αυτόν τόν μικρό
τήν ευθυμία και τή χαρά τής
λατρευτής Σουζέτ;

Μά είνε σοβαρά καθήκοντα
νά έκλυώση ή άγαθή δεσποι-
νίς Άβελέν κι' αυτά τήν έμπό-
διαν άπ' τόν περίπατο. Ό παπαγάλος Σουζόν, άν κ' είχε
φαίει με πολλή βρεξι τó πρωινό του καταθούρι, όστόσο δέν ει-
νε συνέθετ άκόμη άπ' τίς χθεινές του περιπέτειες με τó μο-
γυθρό γεράκι... Είγε άλλωστε και κάποιο μικροπυρετό...
Κάτι ύποπτα κι' άνησυχητικά «δέκτα»... Έπρεπε λοιπόν ή
Ίσαυρίνα νά μείνη στο σπίτι και νά επιθλήτη τόν άδιάθετο φτε-
ρωτό της φίλο. Γι' αυτό, και με ύφος χριστιανικής αϊταπαρ-
νήσεως, είνε στη Σουζέτ θιάζοντας τήν νά φύγη:

—Πήγαινε!... Πήγαινε εσύ, μικρούλα μου, νά πάρης λιγάκι
δέρα!... Έγώ θά μείνω εδώ, για νά ξαναταίω τόν Σουζόν
κατά τίς δέκα ή ώρα!

—Η Σουζέτ κατέθηκε τή σκάλα, άνοιξε τήν πόρτα και θρέθη-
κε στον ήλιόλουστο δρόμο.

—Λοιπόν, ήρθα!... Ποθ θά πάμε; ρώτησε τόν μικρό.
Ό Σουζέν τήν πλησίασε και τήν κτύπησε από κοντά στο πρό-
σωπο, γοργά νά τής άπαντήση:

—Άλήθεα, είσαι πολύ άμορφη! τής είνε κατόπιν.

Φάνηκε ότι ακριτάτα λίγες στιγμές, Κι' έπειτα μουμούσιους:
—Είσαι και Γαλλίσα!... Λένε στην πατρίδα μου, ότι είν' ά-
μορφες όλες ή Γαλλίδες!... Μά επί Αθήνα ή πύδ ώρασα!

—Ισως! είνε με γαιούγελο ή Σουζέτ. Μά έντωματάς, άς
έκινήσομαι!... Δέν κάνε πολλή ζέστη, σήμερα... Άλήθεα,
έξοις τó νιέρν έδω κοντά; Θέλω νά μου δείξης τά ώραιότερα
τοπία... Έλα, δώσε μου τó γεράκι σου!

Έκείνος τινάχτηκε ένα θήμα πρós τά πίσω και τήν κτύπησε
προκλητικά:

—Τό γέρι;... Γιατί;... Δέν είμαι παιδάκι, για νά με παίρνουν
άπ' τó γέρι!

—Μά...νόμιζα...ότι ήσουν έντεκα έτών, όπως μου είπες ó ίδιος!

—Έντεκα και μού, επλα! δέκομε έντονα και σοβαρά ó
Σουζέν.

—Ά, τότε διαφέρει τó πράγμα!... Δώστε μου λοιπόν τόν
βραχιόνά σας, ύψηλότεα!

Κάι χαμογελούσε ή Σουζέτ.

Τής έβριζε ένα θλέμμα, γεμάτο από λύπη και ίκεσία. Κι' έ-
πειτα τής είνε:

—Μή με κοροϊδεύεις, λοιπόν... Λέγε με Σουζέν!... Δέν θλέπεις,
ότι δέν είνε μπροστά μας οί ύπηρέτες;

—Μέ συγχωρείτε, Σουζέν!... Τό έξάσα!... Στο μέλλον, θά
τό θυμούμα πάντα!

—Κανονοποιήθηκε ó μικρός και τó ώραίο πρόσωπό του έλαμπε
άπό χαρά.

Κατόπιν έμπηξε άμέριμνα και εξαφνικά παιδικά γέλια κι' άρ-
χιζε νά τρέχη στη γλή, πλάι στην όχθη τού ποταμού. Συγ-
χρόνος ξεφώνιζε:

—Στοιχηματίζω, ότι δέν μπορείς νά με πιάσης!

—Η Σουζέτ, ένιωθε νά γίνεται κι' εκείνη έντελώς παιδάκι.
Τόσο ευχάριστα τήν έπηράξε ή χαρούμενη φύσις όλόγουρά της,
καθώς και τά δροσερά γέλια τού παιδιού!

Τόν κινήθηκε λοιπόν τρεχάτη και πρόσχαρη, κατόρθωσε νά
τόν φτάση και τόν τσάκωσε άπ' τó γέρι, παρ' όλη τήν αντίστα-
σή του.

Πέρασαν άπ' τή μιά όχθη τού ποταμού στην άλλη με τή σχε-
δια. Άρχισαν ν' άνεβαίνουν τó άνηφορικό μονοπάτι. Ό Σουζέν
δέν μιλούσε, πεινωμένος άκόμη γιατί εκείνη έτρεχε πύδ γρήγο-
ρα από αυτόν. Η Σουζέτ προσποιόταν, πώς δέν καταλάβαινε

τή δυσαρσεία του. Τόν κτύ-
παε λοξά, χαμογελαστή: Θά
ήθελε νά είχε έναν τέτοιο ά-
δελφούλη, ύπερφηρμον και ζω-
ηρόν όπως εκείνος!

Ό Σουζέν έθλεπε τήν δηθεν
άδιαφορία της πρós τó πείσμα
του. Κι' αυτό, τόν δυσαρσέτησε
περισσότερο. Θέλησε νά φα-
νι λοιπόν πύδ θυμωμένος κι' έ-
κανε πώς δάγκκανε άγρια ένα
καλαδί άκασίας πού τó άνέμιζε
άπό ώρα στο γέρι του.

Μά ή παιδική ψυχή του, δέν
μπορούσε νά είνε δυσαρσέτη-
κη για πολλή ώρα. Και εξαφνι-
κά, φώναξε πρόσχαρος:

—Άκουσε!... Άκουσε!

—Τί πράγμα; ρώτησε ή Σου-
ζέτ.

—Νά, τó άηδόνι κεί κάτω,
πού τραγουδεί... Όταν τó ά-
κούω, μου φαίνεται πώς πέ-
φτουν άσημέιοι θάλοι άπάνω
σέ κρύσταλλο!

Τό άηδόνι έπαψε τó κελάδη-
μά του, καθώς πλησίασαν ά-
νεβαίνοντας. Τά δένδρα τούς
χάιδευαν τώρα, με τά ραντι-
σμένα από βροσιά κλαδιά των.
Κι' όλο προχωρούσαν μέσα στο
άνηφορικό δάσος.

—Μά πού πάμε ρώτησε σέ

μιά στιγμή ή Σουζέτ.

—Μακρύα... Πολύ μακρύα... Όσο μακρύτερα προχωρεί κανέ-
νας τó δάσος, τόσο ώραιότερο τó θρίσκε!... Όποτε ξέρις
σιόδς είμαι;

—Ποιάς είσαι; Έκανε ή Σουζέτ, λιγάκι έκπληκτη άπ' τήν ά-
προσδόκητη ερώτησι. "Όχι έντελώς!... Άπό όσα μου έπες εσύ
ó ίδιος, δέν ξέρω τίποτε άλλο!

—Θάκουσε όμως νά μιλούν για τόν πατέρα μου!... Και θά
σοϋ είπαν πολύ άσχημα πράγματα γι' αυτόν!

—Όχι! άποκρίθηκε με άθωο και θεληματικό ύμεμα ή Σουζέτ.

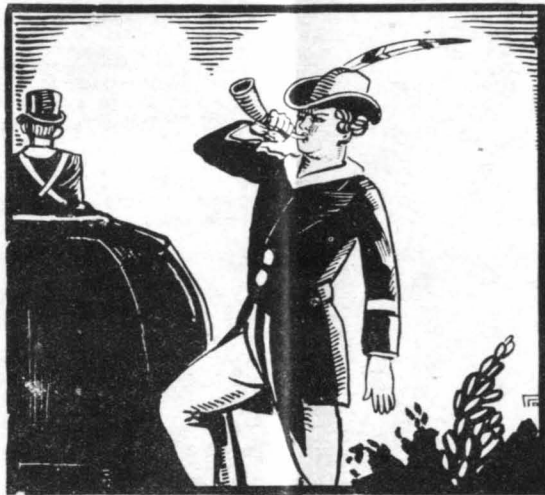
—Ναι! έπέμεινε ό Σουζέν. Σοϋ είπαν πολλά άσχημα κι' έχουν
δικιο!... Δέν είνε και τόσο «όπως πρέπει» ó πατέρας μου... Έ-
δενε πολλά κι' άναγκαστήκη νά πουλήση τó κράτος του σ' έ-
να Έθναίο τραπεζίτη!... Μά δικό του ήταν τó κράτος;... "Ο-
χι!... Ήταν και δικό μου, γιατί είμαι ó διάδοχος του!... Μά
ας ύπομεινω... Είμαι μεγάλος, άλλα ποεί να μεγαλώσω
περισσότερο... Και τότε θά πάω με στρατό, νά δώσω από κεί
τόν τραπεζίτη. Κι' άμα γίνω βασιλεύς, θά σέ πάρω γυναίκα
μου... Γιατί είσαι πολύ ώραία και καλή... Όπως ή μαμά...
Ένώ ó πατέρας μου δέν είνε καλός... Είνε γονιδός, άσχημος
και... και με χτυπάει πολύ, όταν τού μιλώ για τή μαμά!

Μιλούσε ό Σουζέν τόση ώρα με φωνή λυπημένη, μισολογανα-
σιμένη. Η Σουζέτ είνε συγκινηθή βαθεία, για τή λύπη αυτή και
τήν όλοφάνηση μελαγχολία τού άγριοποτ παιδιού. Τόν άκουε
σιωπηλή, περπατώντας πλάι του και τού χάιδευε διαρκώς τó
μαλλιά.

Σέ μιά στιγμή έσκυψε και τού φίλησε στοργικά τó κεφάλι
και τόν ρώτησε:

—Τήν άγαπούσε πολύ τή μαμά σου;

(Άκολουθεί)

Χούφτες τó κυνηγετικό κέρας, τώρες στά χείλη του, κι' ένα δια-
περαστικό, θορυβεστάτο έμβατήριο άκούστηκε...